

Arrest

nr. 176 370 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaten C. DESENFANS en A.L. BROCORENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse staatsburger van Pashayi-afkomst. U bent 26 jaar. U bent geboren in het dorp X (district Kohband, provincie Kapisa). Uw regio wordt al decennia geteisterd door een gewapend conflict tussen de troepen van twee vroegere mujahedincommandanten, Zabet Wakil en Gol Nazim. De Afghaanse overheid slaagt er niet in dit conflict in te dijken of te doen stoppen.

Dat probleem deed u naar Iran vertrekken toen u zestien of zeventien jaar oud was. U vestigde zich in Tehran, waar u vier jaar lang illegaal verbleef. U werkte in de bouw om in uw levensonderhoud te voorzien. Toen uw familie na vier jaar liet weten dat er een staakt-het-vuren was afgekondigd in het conflict in uw regio van herkomst, keerde u terug naar uw ouderlijk huis in Darnama.

Vier jaar lang woonde u opnieuw in Darnama. In deze periode trouwde u en kreeg u twee kinderen. Na vier jaar vond u de situatie in uw regio te gevaarlijk. U vertrok opnieuw naar Iran in de zesde maand van 1393 (= augustus – september 2014). In de tijd dat u in Iran verbleef, raakte uw ouderlijk huis beschadigd in één van de gevechten in uw dorp. Uw familie besloot het huis niet te herstellen en verhuisde naar het district Hesay II, eveneens in de provincie Kapisa, waar uw schoonfamilie al enkele decennia gevestigd is. Het illegaal verblijf in Iran viel u zwaar. In de achtste maand van 1394 (= oktober – november 2015) vertrok u naar Europa. Op 6 november 2015 kwam u aan in België. Op 19 november 2015 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een duplicaat van uw taskara, afgegeven op 22 qaus 1394 (= 13 december 2015), een afgedrukte foto van een duplicaat van de taskara van uw vader, zonder afgiftedatum, en een brief van het opvangcentrum waar u verblijft waarin gesteld wordt dat er een postzending uit Afghanistan voor u aangekomen was op het postkantoor, maar dat deze zending al teruggestuurd was naar Afghanistan voordat u ze kon afhalen, afgegeven op 19 april 2016.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door één van de strijdende groepen in uw regio van herkomst.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat u uw regio van herkomst ontvlucht bent omwille van het gewapend conflict dat daar aan de gang is tussen de groepen van twee vroegere mujahedincommandanten, Zabet Wakil en Gol Nazim (CGVS, p. 9, p. 16-17). Hoewel het bestaan van dit conflict niet betwist wordt door het CGVS, blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u of uw familie een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U verklaart dat u, omwille van dit conflict, uw regio een eerste keer verliet toen u zestien of zeventien jaar was (CGVS, p. 5-6). U verklaart dat uw ouders u wegstuurden, zelfs al wilde u niet gaan (CGVS, p. 9). U bleef vier jaar in Iran, waar de situatie niet goed zou zijn geweest. U zou er wel hebben kunnen werken (CGVS, p. 5, p. 9). Al die tijd bleef uw familie in uw ouderlijk huis in uw geboortedorp wonen (CGVS, p. 4).

Gevraagd waarom dit voor hen wel een optie was, en niet voor u, antwoordt u dat uw familie u afraadde om naar Darnama terug te keren omdat de situatie er niet goed was (CGVS, p. 13). Dat antwoord klaart echter niet uit waarom uw familie wel in Darnama kon blijven wonen, en u niet. Dat doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees. Gevraagd waarom u na vier jaar in Iran wel kon terugkeren naar Darnama, stelt u dat er in die periode een staakt-het-vuren was in uw dorp (CGVS, p. 12). Dit staakt-het-vuren zou echter niet langer dan een maand geduurd hebben (CGVS, p. 16). Toch bleef u na uw terugkeer uit Iran nog vier jaar in Darnama wonen. U bent in die periode getrouwd (CGVS, p. 5, p. 6). Dat u, zelfs al duurde het staakt-het-vuren nog geen maand, toch vier jaar probleemloos in uw geboortedorp kon wonen en er een gezin kon stichten, doet opnieuw afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Ook na uw laatste vertrek uit Afghanistan, bleef uw familie nog in Darnama wonen (CGVS, p. 3, p. 6). Opnieuw bleek het voor hen mogelijk om in Darnama te blijven, terwijl u stelde er te moeten vertrekken. Nadat uw ouderlijk huis beschadigd raakte, verhuisde uw familie naar een ander district in de provincie Kapisa, waar ze een netwerk hebben waarop ze steunen (CGVS, p. 4-5). Gevraagd hoe het komt dat uw familie wel probleemloos in Kapisa kan blijven wonen, en u niet, vraagt u zich af hoe men ergens moet wonen waar men geen huis heeft, en geen mogelijkheid om te werken. U wordt erop gewezen dat uw ouders toch in een woning wonen. Er wordt u gevraagd waarom uw familie in een ander district kon wonen en u niet. Daarop stelde u dat u zelfs naar Kabul wilde verhuizen, maar dat uw vader dat niet zag zitten. U voegt eraan toe dat uw familie niet wilde dat u bij hen kwam wonen (CGVS, p. 6-7). Dat antwoord volstaat niet om uit te klaren waarom het voor uw familie wel een optie was om in Darnama en later in Hesay II te wonen, terwijl u beweert dat dat voor u onmogelijk is. U stelt wel dat het huis waarin uw ouders nu wonen niet in goede staat is (CGVS, p. 13). Ook dat klaart echter niet uit waarom uw familie zich er wel kon vestigen, terwijl u zegt dat niet te kunnen. Gezien u bovendien verklaart jarenlang in de bouw te hebben gewerkt (CGVS, p. 7, p. 9), kan de slechte staat van het huis waarin uw ouders helemaal niet beschouwd worden als een ernstige belemmering om u er te vestigen. Dat u niet kan

uitklaren waarom u niet in Kapisa kan wonen, terwijl uw familie er probleemloos woont (CGVS, p. 6), doet opnieuw afbreuk aan de ernst van de aangehaalde vrees.

U verklaart nog dat u niet persoonlijk gevisieerd werd door de strijdende groepen in uw dorp, maar dat dit in de toekomst wel kan gebeuren (CGVS, p. 17). Om meer uitleg gevraagd blijkt echter dat, volgens u, elke persoon in uw dorp dit risico zou lopen (CGVS, p. 17). U verwijst naar de algemene veiligheidssituatie. Uit deze bewering kan dus evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (in de zin van artikel art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet) in uwen hoofde afgeleid worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Kapisa in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en de veiligheidssituatie wordt er als relatief stabiel beschouwd. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Kapisa regionaal erg verschillend zijn. Het geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is hoofdzakelijk geconcentreerd is in de zuidelijke

districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit uw district Kohband, en uit het district Hesay II, waar uw familie woont, nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de districten Kohband en Hesay II van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen, aangezien er evenmin een persoonlijk risico uit blijkt. U legt immers enkel identiteitsdocumenten neer en een brief waaruit blijkt dat uw familie u nog meer documenten opgestuurd had. Deze elementen worden hier niet betwist.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat u uw regio van herkomst ontvlucht bent omwille van het gewapend conflict dat daar aan de gang is tussen de groepen van twee vroegere mujahedincommandanten, Zabet Wakil en Gol Nazim (CGVS, p. 9, p. 16-17). Hoewel het bestaan van dit conflict niet betwist wordt door het CGVS, blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u of uw familie een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U verklaart dat u, omwille van dit conflict, uw regio een eerste keer verliet toen u zestien of zeventien jaar was (CGVS, p. 5-6). U verklaart dat uw ouders u wegstuurden, zelfs al wilde u niet gaan (CGVS, p. 9). U bleef vier jaar in Iran, waar de situatie niet goed zou zijn geweest. U zou er wel hebben kunnen werken (CGVS, p. 5, p. 9). Al die tijd bleef uw familie in uw ouderlijk huis in uw geboortedorp wonen (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom dit voor hen wel een optie was, en niet voor u, antwoordt u dat uw familie u afraadde om naar Darnama terug te keren omdat de situatie er niet goed was (CGVS, p. 13). Dat antwoord klaart echter niet uit waarom uw familie wel in Darnama kon blijven wonen, en u niet. Dat doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Gevraagd waarom u na vier jaar in Iran wel kon terugkeren naar Darnama, stelt u dat er in die periode een staakt-het-vuren was in uw dorp (CGVS, p. 12). Dit staakt-het-vuren zou echter niet langer dan een maand geduurd hebben (CGVS, p. 16). Toch bleef u na uw terugkeer uit Iran nog vier jaar in Darnama wonen. U bent in die periode getrouwd (CGVS, p. 5, p. 6). Dat u, zelfs al duurde het staakt-het-vuren nog geen maand, toch vier jaar probleemloos in uw geboortedorp kon wonen en er een gezin kon stichten, doet opnieuw afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Ook na uw laatste vertrek uit Afghanistan, bleef uw familie nog in Darnama wonen (CGVS, p. 3, p. 6). Opnieuw bleek het voor hen mogelijk om in Darnama te blijven, terwijl u stelde er te moeten vertrekken. Nadat uw ouderlijk huis beschadigd raakte, verhuisde uw familie naar een ander district in de provincie Kapisa, waar ze een netwerk hebben waarop ze steunen (CGVS, p. 4-5). Gevraagd hoe het komt dat uw familie wel probleemloos in Kapisa kan blijven wonen, en u niet, vraagt u zich af hoe men ergens moet wonen waar men geen huis heeft, en geen mogelijkheid om te werken. U wordt erop gewezen dat uw ouders toch in een woning wonen. Er wordt u gevraagd waarom uw familie in een ander district kon wonen en u niet. Daarop stelde u dat u zelfs naar Kabul wilde verhuizen, maar dat uw vader dat niet zag zitten. U voegt eraan toe dat uw familie niet wilde dat u bij hen kwam wonen (CGVS, p. 6-7). Dat antwoord volstaat niet om uit te klaren waarom het voor uw familie wel een optie was om in Darnama en later in Hesay II te wonen, terwijl u beweert dat dat voor u onmogelijk is. U stelt wel dat het huis waarin uw ouders nu wonen niet in goede staat is (CGVS, p. 13). Ook dat klaart echter niet uit waarom uw familie zich er wel kon vestigen, terwijl u zegt dat niet te kunnen. Gezien u bovendien verklaart jarenlang in de bouw te hebben gewerkt (CGVS, p. 7, p. 9), kan de slechte staat van het huis waarin uw ouders helemaal niet beschouwd worden als een ernstige belemmering om u er te vestigen. Dat u niet kan uitklaren waarom u niet in Kapisa kan wonen, terwijl uw familie er probleemloos woont (CGVS, p. 6), doet opnieuw afbreuk aan de ernst van de aangehaalde vrees.

U verklaart nog dat u niet persoonlijk geïnterviewd werd door de strijdende groepen in uw dorp, maar dat dit in de toekomst wel kan gebeuren (CGVS, p. 17). Om meer uitleg gevraagd blijkt echter dat, volgens u, elke persoon in uw dorp dit risico zou lopen (CGVS, p. 17). U verwijst naar de algemene veiligheidssituatie. Uit deze bewering kan dus evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (in de zin van artikel art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet) in uw hoofd afgeleid worden.

(...)

De documenten die u voorlegt kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen, aangezien er evenmin een persoonlijk risico uit blijkt. U legt immers enkel identiteitsdocumenten neer en een brief waaruit blijkt dat uw familie u nog meer documenten opgestuurd had. Deze elementen worden hier niet betwist. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Een eerste, algemeen onderdeel van verzoekers middel betreft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de betekenis en draagwijdte van enkele bepalingen en beginselen, hetgeen op zichzelf beschouwd niet bij machte is afbreuk te doen aan de voormelde concrete vaststellingen.

Met betrekking tot de *in casu* bestreden beslissing voert verzoeker vooreerst aan dat hij afkomstig is van het dorp Darnama, gelegen in de provincie Kapisa, en dat er sinds tientallen jaren een open strijd plaatsvindt tussen twee vijandige groepen die gelinkt zijn aan zowel de taliban als de overheid. Hij stelt dat de overheid niet in staat is om deze strijd te stoppen en het volk te beschermen en dat beide clans straffeloos de burgers vermoorden en ontvoeren en hun huizen vernielen. De burgers zouden verplicht zijn een clan te kiezen en vervolgens zich tegen de andere clan te keren. Aangezien deze gevechten geografisch beperkt zijn, is volgens verzoeker iedere burger van het dorp Darnama een potentieel slachtoffer van de gevechten die er plaatsvinden. Hij stelt tevens te behoren tot een sociale groep. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en dat hij derhalve geen afbreuk doet aan de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die alle steun vinden in het administratief dossier en die de ernst van de door verzoeker ingeroepen vrees op fundamentele wijze ondermijnen.

Onder verwijzing naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift) wijst verzoeker er vervolgens op dat gedwongen rekruteringen overal in Afghanistan plaatsvinden. Hij stelt dat hij een jonge man van 27 jaar oud is en dat hij een groot risico loopt op gedwongen rekrutering in geval van terugkeer naar Afghanistan. De Raad wijst verzoeker erop dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees dat hij zou worden vermoord door leden van de twee groepen die elkaar in zijn herkomstregio bekampen (stuk 20, vragenlijst, vraag 3.4; stuk 10, gehoorverslag, p. 17). Toen verzoeker tijdens zijn gehoor werd gevraagd of er buiten de vijandschap in zijn dorp andere veiligheidsincidenten plaatsvonden in zijn district in de periode na zijn terugkeer uit Iran, antwoordde verzoeker: “*Dat was het enige probleem*” (stuk 10, gehoorverslag, p. 13). Verzoekers bewering als zou hij niet alleen vrezes te worden gedood maar ook tegen zijn wil te worden gerekruteerd, is dan ook louter *post factum* en wordt door hem bovendien met geen enkel concreet element onderbouwd. In zoverre verzoeker wenst aan te voeren dat hij een risico loopt om door een van de rivaliserende clans in zijn dorp te worden gerekruteerd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van enige pogingen tot rekrutering gedurende de jaren dat hij na zijn terugkomst uit Iran in zijn geboortedorp verbleef en dat zijn familie er in die periode in slaagde neutraal te blijven (stuk 10, gehoorverslag, p. 5). Een loutere verwijzing naar algemene informatie over gedwongen rekruteringen in Afghanistan kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op het bovenstaande, kan verzoeker niet worden geacht de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, eerste lid van de vreemdelingenwet te hebben vervuld. Bijgevolg kan hem het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezes voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kapisa, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en de veiligheidssituatie wordt er als relatief stabiel beschouwd. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Kapisa regionaal erg verschillend zijn. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit het district Kohband, en uit het district Hesay II, waar verzoekers familie woont, nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

Aldus bestaat er voor burgers in de districten Kohband en Hesay II van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit verzoekers regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij haar beslissing onder andere baseert op het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 en benadrukt dat dit document niet actueel is. Hij wijst erop dat de meest recente versie van voormeld rapport van 19 april 2016 dateert (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker is van mening dat de vaststellingen gedaan door de verwerende partij op basis van voormeld UNHCR-rapport niet als draagkrachtig kunnen worden beschouwd. Verzoeker betoogt dat het van uiterst belang is om de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan in aanmerking te nemen, ongeacht de eventuele regionale verschillen in het conflict. Vervolgens haalt verzoeker meerdere passages aan uit voormeld UNHCR-rapport van 19 april 2016 die erop wijzen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2015 verslechterd is, dat het aantal burgerslachtoffers er gestegen is en dat de intensiteit van het binnenlands gewapend conflict is toegenomen. Aangaande zijn regio van herkomst, de provincie Kapisa, stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie in zijn district Kohband blijkens de informatie in het administratief dossier verslechterd is en dat er een toename van het aantal gewapende groeperingen zou zijn. Dezelfde informatie bevestigt volgens verzoeker de strijd tussen twee moejahedin-commandanten, alsook de onmacht van de overheid om hier daadwerkelijk tegen op te treden. Verzoeker wijst er tevens op dat ook deze informatie bevestigt dat de veiligheidssituatie in heel Afghanistan verslechterd is, voornamelijk door een toename van het aantal aanslagen gepleegd door de taliban en de grotere controle van AGE's over meer gebieden in Afghanistan. Deze omstandigheden zouden een drastische toename van het geweld tot gevolg hebben. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift nog een rapport van Afghanistan Analyst Network van 30 april 2015.

De Raad wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat voormeld UNHCR-rapport van 6 augustus 2013 slechts in rekening wordt genomen waar het de evaluatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan in zijn geheel betreft. Uit de analyse gemaakt in voormeld rapport blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet allen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. In zoverre verzoeker naar de geactualiseerde versie van voormeld rapport verwijst om te betogen dat er thans geen sprake meer zou zijn van dergelijke sterke regionale verschillen, kan hij niet worden gevolgd. Noch uit het UNHCR-rapport van 19 april 2016, noch uit enige andere door verzoeker bijgebrachte informatie kan worden afgeleid dat er tussen de verschillende regio's en provincies van Afghanistan geen verschil meer zou bestaan wat betreft de intensiteit en impact van het conflict, derwijze dat het niet langer opportuun of aangewezen zou zijn om bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Kapisa, in rekening te nemen. Voor haar analyse van de veiligheidssituatie in het

district Kohband van de provincie Kapisa baseert de verwerende partij zich op het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan – Security Situation” van januari 2016, dat werd toegevoegd aan het administratief dossier. In de mate dat verzoeker verwijst naar de informatie aanwezig in het administratief dossier en de door hemzelf bijgebrachte informatie, doet hij geen afbreuk aan de in het administratief dossier opgenomen specifieke en actuele informatie met betrekking tot zijn regio van herkomst. Dat volgens de informatie in het administratief dossier de veiligheidssituatie in het district Kohband verslechterd zou zijn, neemt niet weg dat er volgens diezelfde informatie nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten in dit district of in het district Hesay II, waar verzoekers familie woont. De Raad wenst er verzoeker overigens op te wijzen dat hij het bestaan van een conflict tussen twee voormalige moejahidin-commandanten in het district Kohband niet betwist. Dit gegeven toont niet aan dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kapisa, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt voormeld UNHCR-rapport van 6 augustus 2013 niet in het administratief dossier te hebben opgenomen noch er met een URL-link aan refereert waardoor hij niet in staat is om met kennis van zaken de beslissing te begrijpen en te weerleggen, stelt de Raad vast dat verzoeker een recentere versie (19 april 2016) van voormeld rapport neerlegt, waarin duidelijk wordt aangegeven dat het rapport van 19 april 2016 dat van 6 augustus 2013 opvolgt. In de voetnoot wordt de URL-link waarop het rapport van 6 augustus 2013 kan worden teruggevonden, vermeld. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij niet in staat is geweest om met kennis van zaken de beslissing te begrijpen en te weerleggen en gelet op zijn uiteenzetting in het verzoekschrift zijn verweer te voeren.

Tot slot wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF